

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ. — 46

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 18 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1905

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἔξωτερικῳ φράγκα χρυσά 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντῆς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ρῶσον πατριάρχην Ἰωάννην — Σχέσις Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρείας πρὸς τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν — Ἐπιστολὴ Γερασίμου τοῦ Βυζαντίου — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΔΗΘΕΙΑΣ» ἀπὸ τινος ἀγγέλλει τὴν λήξιν ἐξαμηνίας τοῦ ἔτους τούτου, τῆς πρώτης, καὶ σήμερον ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ λήξιν καὶ τῆς δευτέρας, ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας ἐν τῇ ἀποστολῇ τῶν ὀφειλομένων αὐτῇ συνδρομῶν. Ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀκρίβεια βεβαίως ἀπήτητι νὰ ὑπομνήσωμέν τινας τῶν ὀφειλόντων ὅτι οὐ μόνον δύο ἑξαμηνίαι, ἀλλὰ καὶ τέσσαρες καὶ ἑξ δυνατὸν νὰ παρέρχωνται καὶ ἡ διεύθυνσις μάτην ν' ἀναμένῃ τὴν τῶν ὀφειλομένων ἐξόφλησιν· διότι ὑπάρχουσι (κατ' εὐτυχίαν εὐάριθμοι) οἱ προσποιοῦμενοι λησμοσύνην ἀποτίσεως ὑλικοῦ χρέους, ἐλαχίστου ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς εἰσπράξεις καὶ προσόδους αὐτῶν· ὑπάρχουσι μοναίτινες καὶ κοινότητες ἢ δημογεροντίαι, ὧν τό τε παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ἀπέδωκεν αὐταῖς τίτλους φιλογενείας, καὶ πρέπει νὰ μὴ ἀγνοῶσιν οἱ συνι-

στῶντες αὐτὰς ὅτι φιλογενείας ἀπόδειξιν ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀπότισις συνδρομῆς (εὐτελοῦς, ἀπέναντι τῆς περιουσίας αὐτῶν) εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν δημοσίευμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Πρὸς αὐτὰς ἀποτεινομένα μετὰ θάρρους, ὡς ὑπενθυμίζομεν μετὰ παρηγορίας πᾶσιν ὅτι προκαταβάλλονται μὲν αἱ συνδρομαί, τοῦ δ' ἐνιαυτοῦ λήξαντος πᾶσα περαιτέρω ἀναβολὴ δυσχεραίνει ἐπὶ μᾶλλον τὴν ἄλλως οἰκονομικὴν δυσχέρεϊαν, ἐν ἧ καὶ πᾶσα παρ' ἡμῖν ἐφημερίς καὶ περιοδικὸν διαβιοῖ. Συνεχῶς ἀναγκαζόμεθα νὰ προβαίνωμεν εἰς τοιαύτας ὑπομνήσεις, διότι ἡ ἄμεσος θεραπεία τῶν πολλαπλῶν ἀναγκῶν ἐνὸς περιοδικοῦ ἀδύνατον νὰ παραπέμπηται εἰς μέλλον ἐγγύτερον ἢ ἀπώτερον, ὑπάρχουσι δὲ ὑποχρεώσεις, ἃς οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν ἐπὶ πιστώσει, καὶ ὧν πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀνάγκη νὰ ᾖ ἔγκαιρος ἡ «Ἀλήθεια». Ἀλλως, ἀπὸ τῆς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τὸ δεύτερον ἀναρρήσεως τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν πατριάρχου, αἱ κατ' ἔτος σελίδες τῆς «Εκκλ. Ἀληθείας» νύξήθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ, ἔνεκα τῆς ἐκδόσεως πολλῶν ἐπισήμων γραμμάτων, ἐντεῦθεν

καὶ ἔξωθεν καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τοιαύτη δ' αὐ-
ξησις ἐπιβάλλει καὶ προσθήκην ἐξόδων, δι' ἣν
οὐδ' ὀβολὸς ἐν τῇ συνδρομῇ προσετέθη, τούναν-
τίον δὲ συνδρομηταὶ τινες ἔταξαν ἑαυτοὺς εἰς
τὴν τάξιν τῶν δημοδιδασκάλων καὶ τῶν ἱερέων
τῶν χωρίων.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας» ἀπέ-
ναντι τῶν ἐκουσίων τούτων αὐτῆς ἀναλωμάτων,
οὐδὲν ἕτερον ἐξαιτεῖται ἢ τὴν ἔγκαιρον τῶν πρὸς
αὐτὴν ὀφειλῶν ἀπότισιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἑορταὶ Βαϊραμίου.—Ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῖς
συμπολίταις ἡμῶν μουσουλμανοῖς ἀγομέναις ἀπὸ
τῆς παρελθούσης τρίτης ἑορταῖς τοῦ βαϊραμίου,
ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης μεταβὰς
ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἐξοχωτάτου ἄρχοντος Μ. λογο-
θέτου Σταυράκη βέν Ἀριστάρχου αὐθήμερόν
εἰς τὰ ἐν Γιλδίξ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ὑπέ-
βαλεν ἀρμόδιως τῇ Α. Α. Μ. τῷ σελτῷ ἡμῶν
Ἀνακτὶ τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τοῦ Γένους
καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης
εὐηρεστήθη πάραυτα νὰ διαβιβάσῃ τῇ Α. Θ. Πα-
ναγιότητι τὰς αὐτοκρατορικὰς Αὐτῆς προσήσεις
καὶ εὐχαριστίας. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἡ Α. Θ. Πα-
ναγιότης ἐπεσκέψατο καὶ συνεχάρη καὶ τοῖς ἐξοχ.
ἀρχιγραμματεῖ τῶν ἀνακτόρων Ταχσίν πασᾶ, τῷ
ἰδιαιτέρῳ γραμματεῖ Ἰζὲτ πασᾶ καὶ ἄλλοις ἀνα-
κτορικοῖς μεγιστᾶσιν. Ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἀπελ-
θὼν ὁ οἰκουμ. πατριάρχης ἐπεσκέψατο τὰς ΑΑ.
ΥΥ. τὸν Μ. βεζύρην, Φερὴτ πασᾶν, τὸν ὑπουργόν
τῆς Δικαιοσύνης Ἀβδουρραχμὰν πασᾶν καὶ τὰς
ΑΑ. ΕΕ. τοὺς ὑπουργοὺς τῶν στρατιωτικῶν, τῶν
ἐξωτερικῶν, τῶν ἐσωτερικῶν τὴν Α. Σοφολογιό-
τητα τὸν σεῖχουσλάμην καὶ ἄλλους μεγιστᾶνας
τοῦ κράτους.—Αὐθήμερον καὶ τῇ ἐπαύριον ὁ Μ.
πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος ἐν συνοδίᾳ τοῦ
ἄρχοντος καπουκεχαγιᾶ Ἀντωνίου βέν Οἰκιάδου
ἐπεσκέψαντο ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος
πολλοὺς ἐγκρίτους τοῦ κράτους λειτουργοὺς.

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Τῇ 7 τοῦ
μηνὸς τούτου συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ
σεβασμ. μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάν-
δρου, ἡ σύνοδος τῶν ὑπ' αὐτὸν θεοφιλ. ἐπισκό-
πων, ὑπ' ὅψιν λαβοῦσα τὰ κατὰ τοῦ πανιερ. προ-
έδρου Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους παράπονα τῶν

ἐπαρχιωτῶν, παραπεμθέντα αὐτῷ, πρὸς ἀπο-
λογίαν, ὡς ἡ «Ἀλήθεια» Θεσσαλονίκης ἀγγέλ-
λει.—Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, συνῆλθε τῇ 8
εἰς συνεδρίαν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ μητροπο-
λίτου, ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδό-
ξου κοινότητος Θεσσαλονίκης, καθ' ἣν ἀνεγνώ-
σθησαν αἱ νενομισμέναι ἐκθέσεις τῶν ἐφοριῶν
τοῦ Θεαγενείου Νοσοκομείου, τοῦ Παπαφείου
Ὁρφανοτροφείου, τοῦ Χαρισείου Γηροκομείου, ὡς
καὶ αἱ τῆς δημογεροντίας, ἐξελέγησαν δὲ καὶ αἱ
ἐξελεγκτικαὶ ἐπιτροπαί.

Μητρόπολις Ἰκονίου.—Δι' ἐπιστολῆς αὐ-
τοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Ἀθανά-
σιος ἠγγεῖλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἀφίκετο εἰς τὴν
ἐπαρχίαν ταύτην τῇ 27 παρελθόντος ὀκτωβρίου
μηνὸς, ἐπισκεψάμενος προηγουμένως τὰς ὀρθο-
δόξους κοινότητας Δορυλαίου καὶ Ἰλγίν.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας.—Ἀνεχώρη-
σεν ἐκ Σμύρνης, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, ἐπι-
στρέφων εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερ. μη-
τροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Λεόντιος.

Μητρόπολις Λήμνου.—Τῇ τετάρτῃ ἀνε-
χώρησεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, προπεμθείς
ἄχρι τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τῶν σεβασμ. μητροπο-
λιτῶν Πισιδείας, Μεθύμνης, Σηλυβρίας, Σκοπίων,
Κολωνίας καὶ Βελλᾶς, τοῦ σεβασμ. ἀρχιεπισκόπου
Νεαπόλεως, τοῦ πανοσιολ. ἀρχιγραμματέως τῆς
ιεράς Συνόδου, καὶ ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. ὑπὸ
τοῦ ἱερολ. δευτερεύοντος, ὁ πανιερ. μητροπολί-
της Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου κ. Γεννάδιος.

Μητρόπολις Ρασκοπρεσρένης.—Συμπλη-
ρώσας τὰς θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ θεο-
λογικῇ ἀκαδημίᾳ Πετρουπόλεως, ἐπανῆλθεν εἰς
τὴν πατρίδα αὐτοῦ ὅπως ὑπηρετήσῃ, κατὰ κα-
θῆκον, ὁ διάκονος τῆς μητροπόλεως Ρασκοπρε-
σρένης κ. Βαρνάβας. Ὁ ἱερολογ. κ. Βαρνάβας
ἔτυχε τοῦ νενομισμένου πτυχίου τοῦ προλύτου
γράψας περὶ τῆς ἱστορίας τῶν ὀρθοδόξων παροι-
κιῶν τῆς οὕτω λεγομένης παλαιᾶς Σερβίας ἀπὸ
ἀλώσεως μέχρι σήμερον.

Μητρόπολις Γρεβενῶν.—Κληθεὶς τηλε-
γραφικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφίκετο χθὲς εἰς
τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Γρεβε-
νῶν κ. Ἀγαθάγγελος. Τὰ τῆς ἐπαρχίας θέλει
διοικεῖ, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ μητροπολίτου,
ὁ πανοσιολογ. πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μη-
τροπόλεως κ. Ἀθανάσιος Τάμης, ἐκ τῶν τελειο-
φοίτων τῆς πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς.

Μνημόσυνον πατριαρχῶν.—Ἐν τῷ κατὰ τὸ Μέγα Ρεῦμα ναῶ τῶν παμμεγίστων Ταξιαρχῶν ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ μνημόσυνον ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν ὁσίων τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου ε' τοῦ ἀπὸ Σερρών καὶ Κωνσταντίου Β' τοῦ ἀπὸ (πρώην) Τουρνόβου. Τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς Πισιδεῖας, Μεθύμνης, Χίου, Δρυϊνουπόλεως, Σισανίου καὶ Κολωνίας. Παρὼν δὲ πολὺ πλῆθος τιμῶν τὴν μνήμην τῶν μακαρίων ἱεραρχῶν.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ κυριακῇ, μνήμη τοῦ θανάτου τοῦ ἐν ἀγίοις Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῇ τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν αὐτοῦ ἀγοντι πανιερ. μητροπολίτῃ Δράμας καὶ Ζιχνῶν κ. Χρυσοστόμῳ—χθὲς δὲ, μνήμη Γενναδίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τῇ ἐορτάζοντι πανιερ. μητροπολίτῃ πρώην Μεσημβρίας κ. Γενναδίῳ διὰ τοῦ ἱερολογ. δευτερεύοντος.

Ἐπισκέψεις.—Χθὲς ἐπεσκέψαντο τὴν Α.Θ.Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Γ. Σήμιτς, ἐπιδούς καὶ τὴν ἐνθρονιστικὴν ἐπιστολὴν τοῦ νέου μητροπολίτου Βελιγραδίου σεβασμ. κ. Δημητρίου, οἱ ἐρίτιμοι τραπεζίται κκ.Α. Γ. Ζαρίφης, Ἀλ. Σινιόσογλους, Στ. Ε. Εὐγενίδης σὺν τῇ συζύγῳ αὐτοῦ καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ «Ἀνατολικοῦ Κήρυκος» κ. Α. Μίτζη μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ.

Μουσικὴ σχολή.—ὑπὸ τῶν διδασκάλων τῆς σχολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐξετασθεὶς ὁ ἐκ Χίου κ. Ἀντώνιος Μανάρης, πρωτοψάλτης τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ ἀγ. Ἰακώβου, ἐτύχε τοῦ πτυχίου τοῦ ἱεροψάλτου μετὰ τοῦ βαθμοῦ ἀριστα.—ὑπὲρ τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἐγκριθέντος ἐκκλησιαστικῶς ἵνα παρέχωσιν οἱ ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ναοὶ συνδρομὴν ἐτησίαν, οὐχὶ κατωτέραν μιᾶς λίρας τουρκικῆς, ἐξεδόθη ἐγκύκλιος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ ὑπομνησκουσα τὸ δέον γενέσθαι. Οἱ ἱεροὶ ναοὶ ἀκριβῶς δρέπονται πρῶτοι τοὺς καρποὺς τῆς Σχολῆς, οἱ δὲ ἀξιώσιμοι αὐτῶν ἐπίτροποι, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀγνοῶσι τὴν τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς ταύτης χρησιμότητα, καθῆκον ἔχουσι νὰ μὴ ἀθετῶσι πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἀπόφασιν ἢ σύστασιν ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἐπιβαλλομένην πᾶ-

σιν ὑλικὴν ὑποστήριξιν παντὸς ἐν ἡμῖν κοινωφελοῦς θεσμοῦ.

Σωματεῖα.—Τῇ κυριακῇ ἡ ἐν Φαναρίῳ λέσχῃ «Μνημοσύνη» ἐώρτασε τὴν τεσσαρακοστὴν τρίτην (43) ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς πανήγυριν δι' ἀγιασμοῦ τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτου Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντίου, τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην καὶ καταλλήλως προσφωνήσαντος. Τὸν πανηγυρικὸν ἀνέγνω ὁ ἐλλόγιμος δημοσιογράφος κ. Κωνστ. Π. Σπανοῦδης.—Ἡ Λέσχῃ εἰσῆλθεν εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἔτος τοῦ βίου αὐτῆς.

Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία.—Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐν Τεργέστῃ «Νέας Ἡμέρας» ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ὑπ' αὐτῆς ἐκδοσιν ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ, κατὰ δεκαπενθημερίαν, ἐὰν προεξασφαλίσωσι τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν, «μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων» ὡς γράφει «παριστωσὼν τὸ μὲν ἐπίκαιρα σπουδαῖα διεθνή καὶ ἔθνικα γεγονότα, τὸ δὲ καὶ προϊόντα τῆς καθαρᾶς τέχνης τῶν διασημοτέρων καλλιτεχνῶν, μετὰ ποικίλων τερπνῶν ἅμα καὶ διδακτικῶν ἀναγνωσμάτων». Τὸ σχῆμα καὶ ὁ ὄγκος τῶν τευχῶν γνωστοποιηθήσεται διὰ τοῦ πρώτου τεύχους.—Ἀπὸ τῆς 3 τοῦ μηνὸς τούτου νέα ἐφημερὶς ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνισμὸς», εἰς τὸ σχῆμα τῆς συμρναϊκῆς «Ἀμαλθείας», ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ἐκδιδομένη, διὰ νεοτεύκτων στοιχείων. Περιέχει ὕλην ἀξιανάγνωστον, προτίθεται φιλογενῆ σκοπὸν, καὶ εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὑπὲρ εὐοδώσεως τοῦ σκοποῦ τούτου.

Ἱερὰ μονὴ Σινᾶ.—Τῇ προπαραελθούσῃ τετάρτῃ ἀνεχώρησεν ἐκ Σμύρνης εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σινᾶ καὶ Ραϊθούς κ. Πορφύριος, πρότερον μεταβὰς καὶ εἰς Χίον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐκεῖ διαχειριζόντος πανιερ. ἀρχιεπισκόπου πρώην Σιναίου κ. Πορφυρίου.—Ἐν Σμύρνῃ ἐπίτροπος τῆς ἱερᾶς τοῦ Σινᾶ μονῆς διατελεῖ ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος.

«Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».—Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», αἱ «Ἐκκλησιαστικαὶ Εἰδήσεις», ὄργανον ἐπίσημον τῆς διοικήσεως ἀγιωτάτης Ρωσικῆς Συνόδου, γράφει ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ τεύχει «Τῇ 1 παρελθόντος

ὁκτωβρίου συνεπληρώθη εἰκοσιπενταετία ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» ἰδρυθείσης ὑπὸ τοῦ νῦν παναγ. πατριάρχου κ.κ. Ἰωακείμ Γ', κατὰ τὸ 1880. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἴστατο πάντοτε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, τῆς ἠθικῆς δηλαδὴ καὶ θρησκευτικῆς μορφώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ, συντελοῦν εἰς τοῦτο διὰ δημοσιευμάτων ἐπιστημονικῶν τε καὶ ἀπλουστέρων. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν σπουδαίαν ταύτην σημασίαν, τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἔχει σχε-
τικῶς μικρὰν κυκλοφορίαν. Ἐν τῇ ἐπὶ τῷ ἱωβη-
λαίῳ ἀγγελίᾳ αὐτῆς ἡ τοῦ περιοδικοῦ σύνταξις ἐκφράζει εὐχαριστίας, πρὸς τε ἄλλους, καὶ πρὸς τὴν ἀγιωτάτην διοικοῦσαν Σύνοδον τῆς Ρωσσι-
κῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν πρὸς τὴν «Ἐκκλησιαστ. Ἀλήθειαν» ἀρωγὴν καὶ συμπάθειαν. Ἀρχισυν-
τάκτης αὐτῆς διατελεῖ νῦν ὁ γνωστὸς ἑλλὴν λό-
γιος κ. Μ. Ι. Γεδεών, οὗ ἡ συνεργασία ἐστὶν ἐγ-
γύνης πάντοτε βελτιώσεως τοῦ φύλλου. Ἡ σύν-
ταξις τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων» προσα-
γορεύουσα τὸ πατριαρχικὸν περιοδικόν, ἐπὶ τῇ
ἐορτῇ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος αὐτοῦ, ἐκφράζει
ἅμα καὶ εὐχαριστίας πρὸς τὴν ἑλληνικὴν συνά-
δελφον ἐπὶ τῇ χρησιμότητι καὶ τακτικῇ ἀνα-
γραφῇ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν χρο-
νικῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἐξ ὧν πολλὰ
καὶ τὸ ἡμέτερον φύλλον ἀρύεται. Ὅσον δ' ἀφορᾷ
εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος τοῦ (πατριαρχικοῦ)
φύλλου ἡ σύνταξις συμμερίζεται τὴν γνώμην
ἐνὸς τῶν συντακτῶν αὐτοῦ. (Ἐννοεῖ διὰ τούτων
τῶν ὀλίγων λέξεων τὸ ἐπίσημον ρωσικὸν ἐκκλη-
σιαστικὸν περιοδικὸν τὴν κρίσιν τοῦ καθηγητοῦ
τῆς θεολογικῆς ἀκαδημίας Πετροπόλεως καὶ
ιερομνήμονος τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἰω-
άννου Σοκολώφ, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ δη-
μοσιευθέντων ἐπισήμων ἐγγράφων καὶ τῶν ἐπι-
στημονικῶν μελετῶν ἀρκετὰ βοηθεῖ τῷ ἐρευνῶντι
τὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδόξου
Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς).

Ἐκκλησία Ρωσίας.

Ἀρχιεπίσκοπος Φιλανδίας διωρίσθη ὁ θεο-
φιλέστατος ἐπίσκοπος Ἰκμβούργου κ. Σέργιος, τέως
πρύτανης τῆς θεολογικῆς ἀκαδημίας Πετροπόλεως, ὃν
ἀντικατέστησεν ὁ τέως διευθυντὴς τοῦ σεμιναρίου τῆς

αὐτῆς πόλεως ἱερομόναχος καὶ ἀρχιμανδρίτης κ. Σέρ-
γιος Τυχομύρωφ.

Ἐπίσκοπος Ἀλαβέρδης (ἐν Κωνσταντίνῳ) ἐξε-
λέγη ὁ τέως πρωθιερεὺς κ. Πέτρος Κοντοῦγεφ, ὃς χει-
ροτονήσεται χωρὶς νὰ κατῇ προηγουμένως μοναχός,
ὡς ἡ μέχρι τοῦδε συνήθεια ἀπῆται. Χηρεύσας τῆς συ-
ζύγου, ἐγένετο ἀπλῶς ρωσοφύλος, εἰσκαχθείσης οὕτω
καὶ ἐν τῇ ρωσικῇ τῇ παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ
κρητύσεως ἀπὸ πολλοῦ σινηθείας.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος.

Ὁ ἱεροκέρυξ Πατρῶν πανοσιολ. ἀρχιμ. Χα-
ρίτων Παναγόπουλος ἐκδότης μηνιαίου θρησκευτικοῦ
περιοδικοῦ, τῆς «Θρησκευτικῆς Ἠχοῦς» ἀγγέλλει διὰ
τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ (37) ὅτι συνεπλήρωσε τοῦτον
τρίτον ἀπὸ τῆς συστάσεως ἐνικυτὸν, εἰσῆλθε δ' εἰς τὸν
τέταρτον. Τὸ μικρὸν περιοδικόν, οὗ ἡ κατ' ἔτος συν-
δρομὴ ἐστὶ προσιτὴ παντὶ βελαντίῳ (3 δραχμαί), δη-
μοσιεύει μικρὰς εὐλήπτους διατριβάς, ὑπισχνεῖται
δέ τινα περὶ τὴν ὕλην βελτίωσιν. Εὐχῆς ἔργον εἴπερ
εἶχον τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδας πᾶσαι αἱ
ἀρχιεπισκοπαὶ καὶ ἐπισκοπαί, οἷα ἦσαν ὁ «Ἐκκλησια-
στὴς» τῆς Σύρου καὶ τὸ «Δελτίον» τῆς Μονεμβασίας
καὶ Σπάρτης.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ.

Ἑλλήν. κοινότης Γουίλλγγ Βιρτζίνιας.

Ὡς ἐκ τοῦ «Ἀστέρος» τοῦ Σικάγου μνησάνομεν, οἱ
ἐν τῇ πολεὶ Γουίλλγγ Βιρτζίνιας διχόμενοι ὀρθόδο-
ξοὶ ὁμογενεῖς συνήλθον ἐν τῇ πρώτῃ πρεσβυτεριανῇ
ἐκκλησίᾳ καὶ συνεσκέψαντο περὶ ἀνεγέρσεως σχολείου
καὶ ναοῦ τῶν ὀρθοδόξων. Πήρσαν ἐν τῇ συνελεύσει
καὶ πολλοὶ πρεσβυτερινοὶ, οἵτινες ἐπίσης συνέ-
στησαν μεγάλην ἐπιτροπὴν βοηθήσουσαν τῇ ἐξ ὀρθοδό-
ξων ἐλλήνων ἐπιτροπῇ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἱεροῦ σκο-
ποῦ, ὃν ἡ κοινότης ἐπιδιώκει.

Ἑλληνικὴ κοινότης Σώλτ-Λέϊκ.— Περὶ
τῆς διανομῆς τοῦ ἰδιοκτῆτου ναοῦ τῆς ἐν
Σώλτ-Λέϊκ ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐγένετο
πρὸ μηνὸς ἐνδεῆς τῶν ἱερουργίων ἐν αὐτῷ. Τὴν πρῶ-
την ἱερὰν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ ἱερατικῶς προϊστά-
μενος τῆς κοινότητος ταύτης πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης
κ. Π. Λυμπερόπουλος.

Ἑλλήν. κοινότης Λόουελ Μάσς.— Τρίτη
ἑλληνικὴ ἐφημερίς, τὴν ζωτικώτατα καὶ φιλογένειαν
τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Λόουελ Μάσς μαρ-

τυροῦσα, ἐξεδόθη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἡ «Μικρὰ ἐφημερίς». Εὐχόμεθα πορεῖαν ἀπρόσκοπτον εἰς τὰς ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικὰς ἐφημερίδας, αἵτινες πρέπει νὰ τηρῶσι πάντοτε ἀκριβὲς τὸ θεμελίον αἴσθημα τὸ συνδέον πρὸς τὴν μητέρα τὰς ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ διεσπασμένους ἑλληνικὰς κοινότητας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΙΩΑΣΑΦ

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, μεταγραφείσαν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 731 χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἱερᾶς τῶν Ἱερῶν μονῆς, ἐπέδωκαν πρὸς δημοσίευσιν. Κεῖται ἐν φύλλῳ 109^β—110^α καὶ μετὰ τὸν ἐπιστολῶν τοῦ Παΐσιου Λιγαριδίου τοῦ γνωστοῦ μητροπολίτου Γάζης, ἀποστελλομένη πρὸς τὸν ὑποψήφιον πατριάρχην Μοσχολίαν Ἰωάσαφ, οὗ εἰς τὸν βίον ἀναφέρεται, γνωρίζουσα ἡμῖν ὅτι πρὸς χειροτονίαν αὐτοῦ ἀφίκοντο οἱ δύο πατριάρχαι, ὧν γίνεται μνεία. Τὸ ἐν τῷ χειρογράφῳ χάσμα συμπληρωθήσεται διὰ τῆς λέξεως Μόσχα.

† Ἀδεαί τις θεολογικώτατος λόγος καὶ ἀληθέστατος ὡς ὅτι πᾶν τρίτον ἐστὶ τελειότατον, καὶ τοῦτο ἄρα ἐδήλου τὸ τριπλοῦν σχοινίον τοῦ Σολομώντος, ὅπερ ὡς δύσλυτον λῖαν διατελεῖ. Δύο πατριάρχαι, ὁ τε κύριος Παΐσιος Ἀλεξανδρείας καὶ κριτὴς τῆς οἰκουμένης καὶ δὲ καὶ Μακάριος Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς ἦλθον εἰς τὴν βασιλεύουσιν * εἰς τὸ χειροτονησαί σε τὸν τρίτον πατριάρχην κύριον Ἰωάσαφ, ὡς περ Θεὸς δὴ πάντα τὰ καταθύμια τῆς καρδίας σου, ἵνα πληρωθῇ τὸ τρίτον τῆς τελειότητος τῆς ὑπερουσίας Τριάδος, τὸ σύμβολόν τε καὶ πλήρωμα. Τῆς ἁγίας Τριάδος ὑπῆρξες ὦν φίλος ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἔνθεν τοι καλῶς ἐκυβέρνησας τὸ μοναστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, πολλὰς προσόδους καὶ ἄλλαις φιλοτιμίαις πεπλουτισμένον. Τοῦτο δὲ ἄρα σύμβολον ἦν, σὲ τρίτον ἔσεσθαι συμπλήρωμα τῶν πατριαρχῶν, ἵνα μὴ λέγω ἐκσφράγισμα, ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα, τῆς τριαδικῆς τελειότητος. Σκέποι τοιγαροῦν τὸ πατριαρχικόν, σου ἀξίωμα ἐπὶ μήκιστον ἢ θεία πρόνοια, καὶ, κατὰ τὸν θεολόγον Γρηγόριον ἢ παρθενικωτάτη σὲ τὸν ἐραστὴν τῆς παρθενίας, τῆς σωφροσύνης τὸν ἐργάτην, τὸν κηδεμόνα τῆς καθαρότητος εἰς πολλὰς ἐτῶν περιόδους, εἰς γῆρας λιπαρόν τε καὶ εὐθυμον, εἰς δίκαιαν ἀγγελικὴν, ἐν τῷ χορῷ τῶν δικαίων, ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πατριαρχῶν, εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Γένοιτο γένοιτο.

ΣΧΕΣΙΣ ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ ὑπὸ Θ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

Κλήμης καὶ Πλάτων*.

Ὁ Κλήμης παρέχει τοσαύτην ἀφθονίαν ἀποσπασμάτων ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν πρὸ τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφούντων, ὥστε ἡ συλλογὴ καὶ ἡ συναρμογή τούτων δύναται νὰ παρᾶσχῃ τῷ ἀναγνώστῃ ἀκριβὴ κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἰδέαν τοῦ φιλοσοφικοῦ ἐκείνου αὐτῶν συστήματος· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀποσπάσματα ταῦτα παρατίθενται πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης ὅτι καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τούτοις ἀπεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια, οὐδόλως δὲ ἐπιδρῶσι ταῦτα ἐπὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἀλλὰ χρησιμεύουσι μόνον πρὸς βεβαίωσιν αὐτῆς, διὰ ταῦτα παραλείποντες τὰ σχετικὰ περὶ τούτων κεφάλαια, δημοσιεύομεν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» τὴν σχέσιν τοῦ Κλήμεντος πρὸς τὸν Πλάτωνα, οὗ τὸ θαυμασιόν φιλοσοφικόν σύστημα ἐξήσκησε μεγάλην ἐπίρροον, ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς διδασκαλίας ἐκείνου.

Ὁ Κλήμης ἀποκαλεῖ τὸν Πλάτωνα φιλαλήθη (Προτρ. 116), πνεύ' ἄριστον καὶ ζηλωτὴν Μωϋσέως (Παιδ. 623), οὐκ ἄπυστον τοῦ Δαβὶδ (Παιδ. 408), ἐξ Ἑβρ. φιλοσόφον (Στρ. I 697), οἷον θεοφορούμενον (Στρ. I 713), μαντευόμενον θεοσέβειαν (Παιδ. 405), τὴν ἀλήθειαν ἐζηλωκότα καὶ τὸ ἐν αὐτῇ τῆς ἐβραϊκῆς φιλοσοφίας ζωπυροῦντα (Παιδ. 405).

Ἐν τοῖς χαρακτῆρσι τούτοις σαφῶς διορίζεται τὸ μὲν ὁ βαθὺς σεβασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ Κλήμεντος πρὸς τὸν μέγαν τῆς ἀρχιότητος φιλόσοφον, τὸ δὲ αἰπηγαι, ἐξ ὧν κατὰ Κλήμεντα ὁ Πλάτων ἠρύσθη ἡ ἐνεπνεύσθη τὰς ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ περιεχομένας μεγάλας ἀληθείας. Πηγαι δὲ εἶνε οὐ μόνον ὁ λόγος, δι' οὗ ὑπεξαναβὰς ὁ φιλόσοφος τὸν ὁρατὸν κόσμον, κατείδε τὰς ιδέας ἢ τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία τῶν ἐβραίων καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων (ἀνατολικῶν) ἔθνων. Δι' οὗ αὐτὸς ὁ Πλάτων κατὰ Κλήμεντα α] «οὐκ ἀρνεῖται τὰ κάλλιστα εἰς φιλοσοφίαν παρὰ βαρβάρων ἐμπορεύεσθαι καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀφικέσθαι» (Στρ. I 768), «μεμνημένος αὐτοῦ τε καὶ Πυθαγόρου τὰ πλείστα καὶ γενναιότατα τῶν δογμάτων ἐν βαρβάρους μολόντων». Οἷεταί ἄρα καὶ βαρβάρων φιλοσόφους εἶναι τινάς... ὡς διαφερόντως ἀσκήσαντας». Τοῦτο δὲ ὁ Κλήμης ἐμβλέπει ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Φαίδωνος «πολ-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 516.

λὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, ἐν ᾗ ἔνευσιν ἀγαθοὶ ἄνδρες πολλὰ δὲ καὶ τὰ βροδάρων γέννη (78 Α) β'] ὁ φιλόσοφος παρέστητε τὸν αἰγύπτιον βασιλέα Θάμιον σοφώτερον τοῦ Θεοῦ (Ἑρμῶ), τοῦ λογιζομένου ἐφευρέτου πολλῶν ἐπιστημῶν (ἀριθμητικῆς, γεωμετρίας, ἀστρονομίας κτλ. (Φαίδρ. 274) γ'] ἐν τῷ Χαρμίδῃ ὁ Πλάτων φαίνεται ἐπιστάμενος θράκας τινάς, οἱ λέγονται ἀποθανατίζειν τὴν ψυχὴν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς δὲ δ'] προφήτην εἰσάγων ἐξαγγέλλοντα τὸν τῆς Λαχέσεως λόγον πρὸς τὰς κληρονομήσας ψυχάς (Πολ.) καὶ ε'] ἐν τῷ Τιμαίῳ εἰσάγει τὸν σοφώτατον Σόλωνα μνησθόντα πρὸς τοῦ βροδάρου (τοῦ αἰγυπτίου ἱερέως). «Ὡ Σόλων, Σόλων, (λέγει) Ἕλληνες ὑμεῖς αἰεὶ παῖδες ἐστέ· γέρον δ' Ἕλληνας οὐδέεις· οὐ γὰρ ἔχετε μᾶλλον χρόνῳ πολὺν» (22 Β c d Στρ. 768—770).

Οἱ ἐσωτερικοὶ οὗτοι λόγοι, οὓς ὁ Κλήμης ἀρύεται ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Πλάτωνος, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ φιλόσοφος ἐπωρλήθη τὴν φιλολογίαν τῶν ἑσραίων καὶ ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν, ἐξεταζόμενοι, οὐδὲν ὡς φαίνονται ἀποδεικνύοντες τὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ὑποστηριζομένην γνώμην· α'] ὅντως ὁ Πλάτων μνημονεύει ἐν τῷ Φαίδρῳ ὅτι καὶ ἐν βροδάρῳ ὑπάρχουσιν ἀγαθοὶ ἄνδρες ἄλλ' οὐδαμῶς ὑποδεικνύει ὅτι παρέλαβεν ἢ ἐδιδάχθη τι παρὰ τούτων ὡς διατείνεται ὁ Κλήμης· β'] ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Θάμις ἀμφιβάλλει παρὰ Πλάτωνι περὶ τῆς ὠφελείας τῶν ὑπὸ τοῦ δαίμονος Θεοῦ ἐπινοηθεισῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἀλλ' οὐδὲν ὡς λέγεται ἢ ὑπονοεῖται ἐκεῖσε ὅτι εἶνε σοφώτερος τοῦ Θεοῦ (Ἑρμῶ), πολλῶν δὲ ὀλιγώτερον δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τούτων ὅτι κατὰ Πλάτωνα οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι ἠρύσθησαν τὰ φιλοσοφήματα αὐτῶν ἐκ τῶν βιβλίων τῶν αἰγυπτίων· γ'] τὰ ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἀφηγούμενα περὶ τῶν ἱερέων τοῦ Θρακῆς Ζημόλεξιδος ὅτι ἀπαθανατίζουν τὴν ψυχὴν ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος οὐχὶ ὡς πραγματικὴ ἱστορία ἀλλ' ὡς φήμη ἀπλή, ἥς ἡ ἔκθεσις σκοπεῖ τὴν κατὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν διεύθυνσιν τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου· δ'] ὁ αἰγύπιος ἱερεὺς λέγει μὲν ἐν τῷ Τιμαίῳ ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουσι «μᾶλλον χρόνῳ πολὺν», ὁ λόγος ὅμως ἐνταῦθα οὐχὶ περὶ τῆς φιλοσοφίας ἀλλὰ περὶ διηγήσεων οἷα ἡ κατωτέρω ἐκτιθεμένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως κατὰ Σόλωνα κατὰκλυσίς ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς νήτου Ἀτλαντίδος καὶ ἐξαφάνισις αὐτῆς (Τιμ. 22)· ε'] προφήτης δὲ ὁ ἐξαγγέλλων τὸν λόγον τῆς Λαχέσεως τυγχάνει προσωποποιήσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου δημιουργοῦ, κατὰ Πλάτωνα, τῆς ἀρετῆς καὶ κακίας αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ πρόσωπον κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὡς θέλει ὁ Κλήμης

τείνων νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ἀρχὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν Γραφήν.

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Τῶν παρὰ πόδας δύο ἐπιστολῶν Γερασίου ἱερομονάχου τοῦ Βυζαντίου πρὸς Μελέτιον τὸν πατριάρχην Ἱεροσολύμων καὶ Καισάριον ἐπιτροπὸν τοῦ πατριάρχου ἀπόγραφα εὑρύνται ἐν χειρογράφῳ τεύχει, ἀποκειμένῳ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ ἐν Φαναρίῳ μετοχίου τοῦ Ἀγίου Τάφου· ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶνε σπουδῆς ἁξίαι καὶ ὡς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις σχολῆς καὶ ὡς ἐμφαίνουσιν τὰς περὶ ἑλληνικῆς παιδείσεως γνώμας τοῦ μεγάλου τούτου τοῦ γένους διδασκάλου δημοσιεύομεν αὐτὰς διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας»· εὐκαιρὸν δὲ νομίζομεν νὰ προτάξωμεν βραχείας ἀποσημειώσεις περὶ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μνημονευομένου ἐπιφανοῦς ὡσαύτως διδασκάλου τοῦ γένους Ἰακώβου τοῦ Ἀναστασίου.

Ὁ Γεράσιμος ἐγεννήθη ἐν Ὑψωμαθείοις²· εἰς ἡλικίαν δ' ἐλθὼν ὑπέδου τὸ μοναχικὸν τριβώνιον³ καὶ, μετ' οὐ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς πατριάρχικης σχολῆς⁴, ἦλθεν εἰς Πάτριον ὅπως μα-

1. ἀρ. 567. Ἐν αὐτῇ περιέχονται ἐν ἀπογράφῳ καὶ ἄλλαι ἐπιστολαὶ αὐτοῦ καὶ Μακαρίου τοῦ Καλογερά, ὧν αἱ πλεῖστα ἀπόκρινται καὶ ἐν τῇ πατριάρχικῃ βιβλιοθήκῃ.

2. Ἐπιστ. Μακαρίου (ἀποκ. ἐν τῇ πατρ. βιβλιοθήκῃ) σθ' καὶ σνδ'. Περὶ Γερασίου ἐλάχιστα ἔγραψεν Καισάριος ὁ Δαπόντης (Σάβα Μισ. Βιβλ. Γ', 123), ὁ Γ' Βεντότης (Προσθ. εἰς τὴν Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. Μελετίου Ἀθηναίου), ἐξ οὗ μετεγράψεν αὐτὰ ὁ Ζαβίρας προσθεὶς καὶ τινὰ ἐξ ἑαυτοῦ (Νέα Ἑλλάς σελ. 215) καὶ Ἐρραῖμ ὁ Ἱεροσολύμων ἐν τοῖς προλ. τῶν ἐκδόσ. τῆς Εὐαγγελ. Σάβιγγος τοῦ Μακαρίου, τῶν τοῦ Γερασίου σχολίων εἰς τὸ Δ' τῆς Γραμ. τοῦ Γαζῆ καὶ τῆς Περιγρ. τῆς ἐν Κύπρῳ μονῆς τοῦ Κύκκου. Σπουδαϊόταται πηγὰς εἶνε ὁ ῥώσος Βάρσκις ὁ παρὰ τῷ Γερασίῳ μαθητεύσας, καὶ μάλιστα αἱ ἐπιστολαὶ αὐτοῦ, τοῦ Μακαρίου καὶ Κωνστ. τοῦ Γορδάτου πρὸς αὐτόν τε καὶ τὸν Μακάριον.

3. Ἐπιστ. Μακαρίου σζ' (πρὸς τὸν προηγούμεν. τοῦ Βατοπεδίου Ἰσαΐαν) «Μνήσθητι Γεώργιον τινα συνοδοιπόρον τῷ Κυριακῷ, γελῶντα τὰ πολλὰ καὶ πολύθυρον ἱμάτιον ἀμπεχόμενον, τέκνον ἀγαπητὸν τοῦ κύρ Ἀγαπίου· αὐτὸς οὗτος ἡ παπᾶ Γεράσιμος ἀκούμενός σου».

4. Τοῦτο εἰκάζομεν ἐξ ὧν λέγει ὁ Βάρσκις «ὅτι ἀέμεινεν ἐν Πάτρει πλεόν τῶν εἰκοσιν ἐτῶν» (Περιγρ. εἰς Ἀνατολὴν τόμ.

θητεύσῃ παρὰ Μακαρίῳ τῷ Καλογερῇ κατὰ προτροπὴν Ἀγαπίου Βουλισμᾶ τοῦ Ἰθακησίου⁵ καὶ Μανουὴλ τοῦ Ὑψηλάντου, τοῦ προεξάρχοντος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει συνεργασίας τῶν σιουρουργῶν, ὅστις καὶ συνέστησεν αὐτὸν εἰς τὸν Μακάριον⁶. Ἀποφοιτήσας τῆς σχολῆς προσηλῆφθη ὑπὸ τοῦ Μακαρίου ὡς ὑποδιδάσκαλος⁷, ἐδίδασκε δὲ τὰ γραμματικά, ἢ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα· δι' ἀδελφικῆς δὲ φιλίας⁸ συνδεθεὶς μετὰ τοῦ Μακαρίου συνηγωνίσατο μετ' αὐτοῦ ἐπὶ δεκαπενταετίαν σχεδὸν τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς παιδείσεως τοῦ γένους ἀγωνία, βοηθῶν ἐν πᾶσι τῷ διδασκάλῳ⁹, «προσκαρτερῶν μετ' αὐτοῦ ὡς τις ἰόλεως νηστεία καὶ προσευχῇ καὶ τῇ παραδόσει τῶν μαθημάτων, τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ τῶν θύραθεν»¹⁰. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μακαρίου¹¹ ἀναλαβὼν τὴν σχολαρχίαν τὴν αὐτὴν κατέβαλε σπουδὴν περὶ τε τὴν διανοητικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν παιδείαν τῆς μαθητιώσεως ἐλληνίδος νεότητος¹², ἥτις ἐν αὐτῷ διώρα τὸν κατὰ πάντα ἄξιον διαδόχον τοῦ ἀποικομένου μεγάλου διδασκάλου¹³.

Ἀλλὰ μοῖρα κακὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸ ἔργον τοῦτο, διότι παρελθόντος ἔτους καὶ πλέον ἀφ' οὗ ἀνεδέξατο τὴν διεύθυνσιν τῆς σχολῆς ἐτράπη ἐπὶ τὰ χεῖρω ἢ νόσος, ὑφ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου κατετρίχετο¹⁴ καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ εἰς Σμύρνην πρὸς θεραπείαν¹⁵. ἀλλὰ μὴ ἀπαλλαγείς αὐτῆς, εἰ καὶ διέτριψεν ἐν Σμύρνῃ ἐν ὅλῳ ἔτος, ἐπανῆλθεν εἰς Πάτμον καὶ ἤρξατο αὖθις διδασκῶν μετὰ πόνου πολλοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ ἀναθεῖς τὴν διεύθυνσιν τῆς σχολῆς εἰς Βασίλειον τὸν Κουταλινὸν ἀπῆλθε πρὸς θεραπείαν εἰς Κρήτην, ὅπου ἐτελεύτησε τῷ 1740¹⁶.

Ὁ Γεράσιμος ὡς μαρτυροῦσι τὰ τε ἔργα αὐτοῦ καὶ οἱ περὶ αὐτοῦ γράψαντες, ἦν διαπρεπὴς λόγιος καὶ διδάσκαλος τῶν ἀρίστων, γραμματικὸς δ' ἰδίᾳ λίαν εὐδόκιμος, ἐξοχος δ' ἐν ἀρετῇ, ἐφ' ᾧ καὶ συγκατηριθμῆται ἐν τοῖς ἁγίοις¹⁷, ζῶν δ' ἐπεκαλεῖτο ἄκακος¹⁸. Ὁ Bars'kiy λέγει ὅτι ἦν ἐν πάσῃ

6' σελ. 348 καὶ 352). Ἡ πατριὰς σχολὴ ἰδρύθη τῷ 1713' περὶ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς καὶ τοῦ πρώτου διδασκάλου καὶ ἰδρυτοῦ αὐτῆς Μακαρίου ἐγράψαμεν κατὰ τὸ παρελθὼν ἔτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀληθεία (ἀπὸ τοῦ 12—18 φυλλαδίου).

5. Ἐφραίμ Ἱεροσολύμων ἐν τῷ προλ. τῆς Εὐαγγελ. Σάλπιγγος τοῦ Μακαρίου. Ὁ Ἀγάπιος συνεδέετο διὰ μεγάλης φιλίας πρὸς τὸν Μακάριον καὶ τὸν Γεράσιμον. Ὅρα τὰ ὅφ' ἡμῶν περὶ τούτου γραφέντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀληθεία (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 177 σημ. 27).

6. Ἐπιστ. Μακαρίου ζ' (πρὸς Μανουὴλ τὸν Ὑψηλάντην).

7. Ἐπιστ. Γερασίμου ε' (πρὸς Κωνσταντῖνον τὸν Γορδάτον). Ὁ Μακάριος ἐν ἐπιστ. σιγ' λέγει αὐτὸν καὶ «διδάσκαλον». Ὅρα καὶ Βάρσκι (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 348) καὶ τὰ ἐν τῇ Ἐκκλ. Ἀληθεία γραφέντα (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 180).

8. Τοῦτο ἐμφαίνεται ἐκ πασῶν τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Μακαρίου.

9. «Δὲν ἔχομεν κανένα ξεχωριστὸν μὲ τὸν διδάσκαλον, ἀλλ' ὅλα μὲς εἶνε κοινὰ καὶ φροντίς φίλων καὶ μαθητῶν» (ἐπιστολ. Γερασίμου α', πρὸς Χουρμουζάκη).

10. Ἐφραίμ Ἱεροσολύμων ἐνθ. ἀνωτ. Καὶ ὁ Βάρσκι τὸ αὐτὸ λέγει «συζητημὲν ἐπὶ ἐν ἀρετῇ καὶ τῇ παραδόσει τῶν μαθημάτων μετὰ τοῦ μάκαρος καὶ ἀειμνήστου πατρὸς Μακαρίου» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 350—351).

11. Ὁ Μακάριος ἀπέθανε κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1737.

12. Πρὸς τὸν Χίου Δανιὴλ ἐγράφε τάδε, περὶ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μακαρίου «Πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀφορῶν τὴν δυνατὴν καταβάλλω σπουδὴν περὶ τὴν βελτίωσιν οὗχ ἥττον τῶν μαθημάτων, ἢ εὐκοσμίας τε καὶ χρηστότητος ἡθῶν».

13. Ὅρα καὶ χειρόγρ. θέμα μαθητ. (ἀποκεῖμ. ἐν τῇ πατρι. βιβλιοθ.) ἀριθ. 595 σελ. 68—70, καὶ 677 σελ. 45—46 καὶ 476—501.

14. Ἡ λιθίασις. Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1736 εἶχεν ἀπέλθῃ εἰς Χίον πρὸς θεραπείαν, ὡς ἐμφαίνεται τοῦτο ἐκ τῶν ἐπιστολῶν Κωνστ. Γορδάτου πρὸς τὸν Μακάριον, τοῦ Μακαρίου, καὶ τῶν διδασκάλων Κοσμᾶ καὶ Βασιλείου τοῦ Κουταλινοῦ πρὸς αὐτὸν ἐν Χίῳ ὄντα καὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Γορδάτον, ἐπανελθόντος εἰς Πάτμον. Ἐτυχε δὲ τινος βελτιώσεως ὡς ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν τελευταίων ἐπιστολῶν τοῦ Γορδάτου (γραφ. κατὰ ἰανουάριον καὶ μάρτιον τοῦ 1738).

15. Βάρσκι ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 350.

16. Κ. Δαπόντες Γεώρ. Βεντότης καὶ Ζαβίρας (ἐνθ. ἀνωτ.) Βάρσκι (ἐνθ. ἀνωτ.). Ὁ Σάβας ἀπατηθεὶς, φαίνεται, ὅφ' ὧν λέγουσιν ὁ Γ. Βεντότης καὶ ὁ Ζαβίρας ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν Κρήτῃ καὶ τὸ λείψανον αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ μονῇ τῆς ἁγίας Τριάδος, γράφει ὅτι ὁ Γεράσιμος ἐδίδαξε καὶ ἐν Κρήτῃ! Ἐν τῇ ἐν Πάτμῳ μονῇ τοῦ Θεολόγου ἀπόκειται μετὰ τῶν τιμίων λειψάνων ἡ δεξιὰ χεὶρ αὐτοῦ, ἥτις, κατὰ Ζαβίραν, μετηνέχθη ἐκ Κρήτης ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Βασιλείου τοῦ Κουταλινοῦ.

17. Ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐπιτελεῖται τῇ 7 τοῦ ἀπριλίου· ἡ δὲ ἁσματικὴ ἀκολουθία αὐτοῦ ἐγράφη ὑπὸ «Ἰωάννου ἱερομονάχου Ἱεροσολύμων τοῦ Κεφαλλήνου, ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ 1730» Μετὰ τὴν 5' ὥδην γέγραπται τὸδε τὸ τρίστιχον:

Βίον βιώσας ὡς ἀσώματος πάτερ,

κλῆρον λείψας τῶν ἀσωμάτων πόλιν.

Εἰς Ὀλυμπὸν ἄειρε θεοτο πόθος Γεράσιμον.

18. Κ. Δαπόντες (ἐνθ. ἀνωτ.) ὅστις προστίθῃσιν ὅτι «ἐβγί-
κει ἄγιον λείψανον».

ἀρετῇ κεκοσμημένος, ἀσκητικώτατος, οὐχ ἥσσω τοῦ διδασκάλου ἐν πάσῃ ἐλληνικῇ παιδείᾳ, ἐν δὲ τῇ γραμματικῇ τέχνῃ ἀνώτερος οὐ μόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πολλῶν περιβοήτων καὶ ὀνομαστῶν διδασκάλων¹⁹. Κωνσταντῖνος ὁ Γορδάτος λέγει αὐτὸν «ἐμψυχον εἰκόνα καὶ γέρας τῆς ἀρετῆς» εὐχεται δὲ «πολλοὺς τινες Μακαρίους καὶ Γερασίμους γενέσθαι τῷ παντὶ ἀθλίῳ γένει ἡμῶν²⁰» καὶ Γεώργιος δὲ ὁ Βενδότης καὶ Ζαβίρας λέγουσιν ὅτι «ἐβόησεν εἰς ὑψηλὴν ἀρετὴν καὶ ἀγιότητα βίου» Ἐφραίμ δ' ὁ Ἱεροσολύμων, ὁ μαθητὴς αὐτοῦ, πολλαχοῦ ἐγκωμιάζει τὸν ἄνδρα²¹. Ἐναμίλλως τῷ διδασκάλῳ διέκρινε καὶ αὐτὸν φιλοπατρία ἀγνὴ καὶ μέγας ὑπὲρ τῆς θρησκείας τῶν πατέρων ζῆλος, πασῶν δὲ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν ἢν ἐργάτης ἅμα καὶ διδάσκαλος²². Ὡς δ' ὁ Μακάριος, ἀπύλαυε καὶ οὗτος τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐθαύμαζον τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, διὰ πολλῶν δ' ἐπαίνων ἦγον αὐτὸν ἐν οἷς πρὸς αὐτὸν ἔγραφον²³.

Ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τοῦ Γερασίου ἦν, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ «σπουδαῖος καὶ ἐντρεχὴς καὶ λεῖος καὶ ἄφθονος, ἐπὶ λειφε δ' αὐτοὺς καὶ παρώτρυνεν «εἰς τε τὴν τῆς παιδείας καὶ πάσης ἀρετῆς ἀνάληψιν²⁴».

(ἔπεται συνέχεια)

19. Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 347.

20. Ἐν δὲ πρὸς τὸν Μακάριον ἐπιστολᾷ· ἐν ἄλλῃ δ' ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Μακάριον οὕτω χαρακτηρίζει τὸν ἄνδρα «τὸ ἀπλόον καὶ μόνον τοῦ τρόπου, τοῦ ἡθους τὸ ἀκαπλήλευτον καὶ τὸ ἀπερίεργον τοῦ φρονήματος αὐτοῦ ἔδωκε μοι μὲν ἐννοεῖν μὴ τοὺς κατὰ Χριστὸν ζῶντας καὶ τὴν ἀληθὴ καὶ ἀκίβδηλον ἐόντας ἐκλιπεῖν, ἀλλ' οὐδ' ἐκλείπειν, οἶμαι, τῇ παναλκείᾳ δυνάμει φρουρούμενος τοῦ Πνεύματος, ἡ ταχύτης δὲ τῆς ἀποδημίας ἀπόνεσθαι τε τῆς αὐτοῦ ἐπιεικείας οὐ συνεχώρησεν· ἀλλ' οὖν, τοῦ μὲν εἶναι, εἰ ἀρχήματος ἔξω αὐτὸν τοῦ λοιποῦ λόγῳ».

21. Ἐνθ. ἀνωτέρω.

22. «Υγίαινε, γράφει πρὸς τινὰ συγγενὴ τοῦ, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ φρουρούμενος καὶ φωτιζόμενος καθ' ἐκαστὴν εἰς κάθε ψυχωφελέες ἔργον, εἰς ἀγάπην δηλαδὴ τοῦ κτίσαντος καὶ ἀγάπην τοῦ πλησίον καταπατῶν καὶ καταφρονῶν πάντα ὅσα εὐκαταφρόνητα καὶ μιμούμενα καπνὸν καὶ ἐωθινὴν δρόσον· τοιαῦτά εἰσι δόξα κοσμική, πλοῦτος ὁ ἄπιστος, τρυφή καὶ σπατάλη, ἐνδύματα πολυέξοδα, μάταιαι ἀντιπάθειαι καὶ φθόνοι καὶ μνησι κακίαι. Ταῦτα πάντα μὲ χριστιανικὸν πόδα καταπάτει καὶ μιμοῦ πρότητα, καθαρότητα ζωῆς, φιλοπρωχίαν, εὐσπλαγχνίαν τὴν κατὰ δύναμιν εἰς τοὺς πτωχοὺς, περιποίησιν εἰς τοὺς ξένους...».

23. Χειρ. θέματα μαθητ. ἀρ. 595 σελ. 68—70 καὶ 677 σελ. 45—46 καὶ 473—504.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Δικονομικῶν Ὁδηγίων.

Διὰ τὸν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀπορριπτόντος παμψηφεῖ, Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ὡς ἀπορριπτέα κρίνομενα,

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πρωτοκ. 23¹² καὶ ἡμερομ. 29 μαρτίου 1905 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Μαρίκας Στ. Φιλιπποπούλου κατὰ Στράβου Φιλιπποπούλου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεξιμένην κατὰ τὸ ταχθὲν θέμα ἀποδείξεως.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τῶς ὑφιστάμενον γάμον διελυγμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεῖσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικηγόρων, ἀνίσταται εἰς γρόσια τριακόσια ἐξήκοντα (ἀρ. 330) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπερασίσθη καὶ ἀπηγγέθη ἀθροισμένον.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 29 Σεπτεμβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

Ὁ πρ. Διοικητὴν πόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ὁ Α' γραμματεὺς 1

Διομόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἡ Σταμῖν Ν. Μανιάτου χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὁθωμανὴ ὑπὸ τὴν ἀποκαταστάσιν, ἀποκαταστάσας εἰς τὴν ἱερὰν μητροπολὶν Προκονήσου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὡραν 8ην τουριστὶ μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, ἐνώπιον τοῦ ἐν Κοτυαίῳ ἐπαρχίᾳ Ἀγκύρας πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς συζύγου Ἀβερκίου Ἡλιάδου, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου ἐπαγγελλομένου τὸν χαλκία, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Κοτυαίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν περὶ λύσεως γάμου δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων)πόλει ἐκδιδόμενων ἡμερησίων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν Κοτυαίῳ τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1905.

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Γεράσιμος

ὁ γραμματεὺς 3

Συμεὼν Μηχανίδης

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΔΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π. IV-726805